

ເຊື່ອ
ສີບ
ລວງ
ໃຫຍ່

ເຊື່ອ

Chiffon_cake ເຂົ້ານ
Chonggong ກາມ

ຮາບຈາວເກີ ບຸດ ສີບສອງເຄຣາ

Chiffon_cake ເບຍນ

ສ່ວນລືບສິທິກິດພະນັກງານບັນດູຕິລືບສິທິກິດ ພ.ສ. 2537

ເລກມາດວຽກສາກລປະຈຳນັ້ນເຊື້ອ ISBN 978-616-06-2088-3

ກາພປະກອບ Chonggong

ຈັດພິມໂດຍ

ສໍານັກພິມພົມເຄວົງວາຍ (ໃນເຄືອບເຮືອງ ແລ້ມໄສ ພັບລືບສິ່ງ ຈຳກິດ)

285/33 ຄັນຈັວຢູ່ສະນິທວງສີ ແຂວງປາກົນຫຼວງ
ເມືອງປາກົນຫຼວງ ກະຊວງເມືອງປາກົນຫຼວງ 10700

ໂທຮ້າພ່ອ 0-2840-4800 ໂທສາຮ 0-2840-4801

ອີເມວ everybook2015@gmail.com

ເວີບໄຊ໌ www.facebook.com/everyyyyy

ຈັດຈຳນ່າຍທີ່ວັນປະເທດໂດຍ

ບວິນທີ ອົມວິນທີ ບຸດ ເຫັນເຕອວ່າ ຈຳກັດ

108 ໜູ່ທີ່ 2 ດັນນປາກກວາຍ-ຈົງຖນຂອນ

ຕຳບລມທາສັສດີ ຂໍາເກົອບາກກວາຍ ຈ.ນນທບ່ຽວ 11130

ໂທຮ້າພ່ອ 0-2423-9999 ໂທສາຮ 0-2449-9561-3

ເວີບໄຊ໌ www.naiin.com

คำนำ

หากจะพูดถึงคำว่า 'นก' ในความหมายที่กำลังอธิให้กันช่วงนี้คงไม่มีใครอยากรีบเดินเข้าไปตัวเองไว้เลยล่ะคะ แต่ Chiffon_cake ได้หยิบยกเอาเรื่องนี้มาถ่ายทอดผ่านรีวิวของนักศึกษาในหอพักชายได้อย่างน่าสนใจถึงสามเรื่องด้วยกัน ในชื่อชุด 'สีบสองเครื่อง' ได้แก่เรื่อง 'บลัลังก์ปักษา' 'ราชาวิหค' และ 'ดุจนกในกรงขัง' ซึ่งแต่ละเรื่องจะเกี่ยวกับ 'นก' อย่างไรบ้าง พากເ夷าทั้งหกคู่จะมีความเที่ยວข้อมูลแบบไหนก็ต้องติดตามกันให้ครบถ้วนนะคะ

เรื่องที่สอง 'ราชาวิหค' เป็นเรื่องราวของรายหนุ่มสองคนที่เป็นประธานหอสองกับหอสามซึ่งเป็นคู่อริกัน และเป็นแบบนี้นั่นเองของมานะกล้ายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติไปแล้ว แม้เบื้องหน้าເ夷าทั้งสองจะทำเป็นมุกากัน ทะเลาะกันตลอดเวลา แต่ความจริงในใจกลับมีความรู้สึกหวั่นไหวแทรกเข้ามา อย่างที่เคยมีคนบอกว่า 'ความรัก' จะมาตอนไหนไม่มีครรภ์ รู้ตัวอีกทีก็รักไปแล้ว... ใช่ได้กับคุณเจริญฯ

ที่นี่เราถึงต้องมาลุ้นกันแล้วค่ะว่าความรักที่แสดงออกไปไม่ได้นั้นจะเป็นครรภ์หรือมากขนาดไหนก็เห็น แล้วເ夷าทั้งคู่จะสมหวังหรือไม่ เปิดหน้าต่อไปพบกับພາກເ夷ากันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไม์ตรีจิต

สำนักพิมพ์เออร์วาย

คำเตือน

บุคคล เหตุการณ์ และสถานที่ในนิยาย เรื่องนี้ เป็นเรื่องสมมติ และไม่มีอยู่จริง
ผู้อ่านโปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

คนบางคนเห็นและยังไม่กล่าวให้ทราบ ต่างก็มีหัวใจ
แต่ก็ยังนักช้ำๆ อุ้ยแบบนั้น...

บทนำ

ผมรื่นขออวย คุณจริงคืออัจฉริยะ ตอนนี้กำลังเรียนอยู่ชั้นปีที่ 4 คณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมยานยนต์ พังดูเหมือนผมเป็นนักศึกษาธรรมดามีเมืองไร่พิเศษไม่มีครับ ใช่ ผมเป็นอย่างนั้นแหล่ะ แต่ในความเป็นนักศึกษาธรรมดายองผม มีความพิเศษอยู่อย่างหนึ่ง

ผมเป็นประธานหอสามของมหา B

หา อะไรในระยังฟังดูไม่พิเศษพออีกเหรอ คนภายในหออาจจะคิดแบบนั้น ซึ่งผมเข้าใจในครับ ประธานหอคนจะมีเดียว่าไร (วิบัติเพื่อสืบ) ก็แค่ต้องดูแล ลูกหอที่มีจำนวนหลายร้อยคนเท่านั้นหรือเปล่า อันนี้มันก็จริงนะ แต่สำหรับผม ผู้ที่ไม่ยอมเป็นเหมือนมหิดลฯ ประธานหอจึงมีความพิเศษอยู่คืออย่างคือ มีอำนาจสูงสุด เร่น สั่งลงให้ลูกหอตอนตัวสามได้ เคาะประตูห้องของลูกหอ ตอนตัวสักได้ อะไรมีกันได้ นี่

ยังไงมาต่อเนื่องขึ้นอีกเหรอครับ โอดี ผมยอมแพ้ ผมไม่รู้ข้อดีอะไร จะ มาเล่าให้พากคุณฟังแล้วล่ะ ดูเหมือนผมภูมิใจในหน้าที่นี้มากเลยใช่มั้ยถึงได้ คาดว่าคงต้องสรุปดีๆ ของการเป็นประธานหอขนาดนั้น แต่ผมขอบอกเลยว่า คุณคิดผิดครับ...มันไม่จริงทั้งหมด!

แม้จะได้รับหน้าที่เป็นประธานหอสองปีต่อหน้าแล้วก็ตาม แต่ผมก็ยังไม่คุ้น กับเรื่องหน้าที่เป็น นี่สักที่ไม่รู้ลูกหอจะมีปัญหาระดับมหิดลหรือปัญหาระดับปริญญา พากแรมก็ต้องพยายามฟ้องผู้หมวด ซึ่งบางครั้งก็อยากจะตะโกนใส่หูพากมัน

เหลือเกินด้วย "ใจสัด มันไม่เกี่ยวกับกุญแจไปเก็บัญหาเอง!" แต่ผู้มีทักษะย่างนั้นไม่ได้สาเหตุใดเพราแรมเป็นประธานหรือที่ปรึกษาสมอ่อนพี่แลบพ่อ เมื่อจะอยากดูดามากแค่ไหน ทำลายที่สุดมันก็ต้องยอมพากมันอยู่ดี

การเป็นประธานหรือข้อเสียมันก็มี แต่ข้อดีมันก็มีเช่นเดียวกันดีให้ฟังคร่าวๆ ก่อนแล้วกัน

"ข้อดีข้อที่หนึ่ง น้องๆ เคารพ และเป็นที่รักของน้องๆ"

"อ้าว หัวดีพีอ้าย" ใช้ทนาย ลูกหลานเจ้าเดินผ่านมาตอนที่ผมกำลังพูดกับคนอ่อนอยู่ในหัวโพดี (ซึ่งก็คือตอนนี้แหละ) มันคือเดือนหลวงปีนี้ (ผู้ที่ได้รับการไหว้จากผู้ชายทั้งหมดว่าลอดที่สุด) และแม้แฟ้มเป็นดาวหลวงปีนี้เข่นกัน (ผู้ที่ได้รับการไหว้จากผู้ชายทั้งหมดว่า...น่ารักที่สุด...มาก) เรียกได้ว่าสิงค์ดีๆ ของหอสามมีเท่าไหร่ที่ทนายแม่งเหมาเอาไปหมดเลย

หอสามของผมเป็นหอรายล้วน แฟ้มใช้ทนายก็เป็นผู้ชายเหมือนกัน กับมัน เอ่อ เรื่องนี้ทุกคนไม่ตกลใจกันไม่มีข้อรับ

"มาทำเรียไรเดวนี้แต่เข้าครับ"

บอกแล้วไงครับว่าผมเป็นที่รักของน้องๆ...หลักฐานก็คือทนายมันพูดเพราๆ กับผมนี่จ้า #ประชุด

"มาเดินดูปกตินี่แหละ"

"เดินผ่านห้องห้าศูนย์สามช่วงเดินเบาๆ ด้วยนะฟื้อกำลังบอญ" ทนายกระซิบพัดพิงถึงผู้เป็นดาวหลวงที่เป็นแฟ้มมัน อาศัยคือสิงค์ดีงามของหอพักชาย ล้วนซึ่งมีอยู่ทั้งหมดหากหอครับ เดียวผมจะเล่ารายละเอียดให้ฟังทีหลัง ที่แน่ๆ ถ้าอาศัยมันดีงามที่สุดในหอพักชายล้วน นั่นก็แปล้วมันดีงามที่สุดในหอสามแล้วล่ะ

"ทำไม่กฎต้องเดินเบาๆ"

"ก็เดียวอาศัยมันจะตีนไปเล่า" ทนายทำสีหน้าเหมือน ผมโง่ชะตีมีประดา ก่อนจะสายหน้าแล้วเดินลงบันไดไป

เห็นมีข้อรับ น้องทั้งรักและก็เคารพผม ซึ่งตอนแรกเมงโคตรดีอะ #ประชุด อีกครั้ง

"ข้อดีข้อที่สอง สามารถลงโทษลูกหอแบบเขามันได้"

มีเด็กปีหนึ่งเดินผ่านผมพอดีตอนที่ทนายมันเดินจากไปแล้ว ใจเด็กคนนี้ว้าแต่ก้มหน้าเล่นโทรศัพท์ มองก็เลยไปยืนข้างไว้เม้มเดินชนผมเล่น

มันตกใจจนโทรศัพท์เกือบจะหล่นออกจากมือ "พ่อ้าย หัวดีครับ"

"เหวว้าสิด ไปเลย มึงไปเปิดหน้าต่างที่สวนกลางให้กูเลย"

"อํะไวะ ให้เหวว้าก็ได"

"มันเป็นความพอใจของกฎ"

เด็กนี้ก็ลอกตามองบันได แต่ก็ไม่ได้สนใจอะไร ผมยิ่มทำเมื่อเห็นสีหน้า ท่าทางของมันที่รีบปิดตัวกลอก่อนจะรีบวิ่งออกไปให้ห่างจากตัวผม

ข้อดีข้อที่สาม ผมเป็นคนมีความรับผิดชอบมากขึ้น แบ่งเวลาเป็น และ รักการเสียสละ

เนื่องจากเข้ามานี่เป็นเข้าแห่งการรีบเร่ง มีหลายห้องที่สมาชิกออกไปกัน จนหมดแล้ว (แต่ละห้องมีสมาชิกอยู่สี่คน ยกเว้นห้องอาสาภูทนาที่มีแค่ ส่องคน...มันคือสิทธิพิเศษของดาวเดือนหรือครัว อย่าถือสา) แต่ลืมปิดประตูห้อง พัดลม และก็อกน้ำ ผมจำเป็นต้องเข้าไปบิดไฟพาวมัน เพราะถ้าค่าไฟของหอพุ่ง เจ้าหน้าที่ฝ่ายดูแลหอของมหาลัยไม่ได้สวัสดิพากลูกหอครับ

....แต่มาสวัสดิพุมนีเหละ

จริงๆ ข้อดียังมีอีกมาก แต่หัวข้อใหญ่ๆ ก็จะมีประมาณนี้ พังดูดีขึ้นมา เลยให้มั่ยละ หน้าที่นี้คือเป็นหน้าที่ในหันไปซังซิง อย่าเพิ่งคิดเห็นนั้นจนกว่า พากท่านจะได้ฟังข้อเสียจะก่อน

ผมขอเล่าให้ฟังคร่าวๆ ก็แล้วกันนะครับ เล่ายาวได้ยาวพากท่านจะหลับ ข้อเสียข้อที่หนึ่ง ผมต้องตื่นเข้าและนอนดึก

อย่างเช่นวันนี้ผมต้องตื่นมาดูกลูกหอตั้งแต่หกโมงเช้า ทั้งๆ ที่เมื่อคืนผม นอนตีสอง ปกติแล้วเวลาอนของผมจะมีเมกินตีหนึ่ง แต่เมื่อคืนดันมีพากบ้า จากห้อง 109 แมงไปดื่มน้ำแล้วกลับตีก ผมจำเป็นต้องอยู่รอดทำให้พากมัน กว่า จะเสร็จก็ตีสอง (พากมันกลับมาตอนตีหนึ่งครึ่ง อยู่ กูอยากจะบ้า) ผมหากรู้ ก็จะหันหน้าไป แต่ก็ต้องอดทนเอาไว้ครับ

ข้อเสียข้อที่สอง ความรับผิดชอบมีมากเกินไปจนบางครั้งผมก็เบก

รับคนเดียวไม่ไหว

ตอนนี้ผมเดินอยู่หันหลัง เดินผ่านห้อง 503 ของดาวและเดือนหอไปแล้ว (พยายามทำเสียงฝีเท้าเบาๆ ตามคำรีเคราส์ของไอทนาย) แต่ตอนที่เดินมาถึงห้อง 505 ผมเห็นคนเปลกหน้าที่ไม่ใช่เด็กหอสามเดือนอกมาจากห้องนั้น

เรื่องใหญ่เลยสิที่นี่ มองห้ามไม่เดินเล่นหออื่นสูมสี่สูมห้านครรับ^๔
"เขี้ย มึงเป็นใคร"

"นิปหมาย" ตุจากขนาดตัวที่เหมือนตัวดาวหอของผมสองคนรวมกัน มัน่าจะมาจากหอสอง...หอที่มีปัญหา กับหอสามมากที่สุดในโลก

มันกำลังจะวิ่งข้ามเพื่อนไปจากผม แต่ผมครัวคล้อเลือมันเอาไว้ได้ชั่วก่อน "มึงเป็นก็ิกคนในห้องนี้หรอวะ" สาวเหตุส่วนใหญ่ที่หออื่นมาปืนหอผมก็ เพราะมาหากกิ๊ฟหรือไม่ก็แพนในหอผมนี่แหลกครับ

"เอ่อ ใจ" มันพยักหน้า สีหน้าดูลุนลาน

"ใจวะ" ผมจำได้ว่าสมาชิกห้องนี้มีแต่ใจพวกตัวสูงๆ หุ่นถีกๆ หน้าตาหล่อๆ เมื่อไหร่เหี้ยที่ผมกำลังจับคล้อเลือวอยู่ ตอนนี้ปกติแล้วพวกหอสองมันรอบสีเหลืองอาสาในนักรับ ขาวๆ ตัวเล็กๆ คนที่พอจะให้มันมากิ๊ฟด้วยได้คันเดียว ก็คือมัน ที่ตอนนี้นิดรือปะเรียนเพื่อไปเป็นดาว

"ก...มีนใจ"

"ห" ผมอ้าปากค้าง "เขี้ยมีนกลับมาแล้วหรอ"

"ปักก่อนนะ" มันทำท่าจะวิ่งต่อ แต่ที่แรงน้อยกว่ามันเป็นทุนเดิมทำมันหลุดมือไปจนได้ ผมมองตามอย่างเงียบใจท่วงนี้ เอ็พกหอสองแม่งกลับมาปืนหอผมอีกแล้ว ทั้งๆ ที่เจ็บหนายก็มีเชือเสียงเรื่องความไม่ก้าวข้ามอยู่ (หันนี้มีแพนมันอยู่ด้วยครับ มินหน้าเข้าแพนมันยังเป็นมนุษย์ประหลาดที่ดึงดูดเพศผู้แบบสุดๆ มันก็เลยต้องคุ้มครองและจับตากูเป็นพิเศษ) แต่ที่มันเกิดเหตุการณ์แบบนี้ อีกเป็นพราะเรียมีนมีนกลับมาหรือเปล่า

ผมมองประคุห้อง 505 อย่างเหนื่อยใจ ก่อนจะคิดแคนนใจพวกหอสอง ก็ิกครึ่ง และคนที่ผมแค้นมากที่สุดก็หนีไม่พ้นประชานหอสอง

ไชสังคม

ข้อเสียข้อที่สามซึ่งเป็นข้อเสียข้อสุดท้ายและยิ่งใหญ่มากที่สุดก็คือ ผู้ต้องต่อกรกับประธานหอส่องอยู่ตลอดเวลา เพราะหอส่องเม่งเป็นหอที่มีปัญหาเก็บหอสามของผู้มาที่สุดแล้ว

ปัญหาเรื่องที่มีคนปีบหอแบบเมื่อกี้หากเป็นเมื่อก่อนผู้จะต้องเข้าไปถูกกับไอล์สิงค์ราม มันเป็นอย่างนี้มากเนื่นนานมากแล้วครับ แต่พักหลังๆ ผู้ไม่ได้พูดกับมันเลย เพราะลูกหอที่มันได้ทำให้ในสิ่งที่ผู้มาเสียด้วยหอที่สุดเข้าไว้

พวกมันทำร้ายเชี่ยวเต ลูกหอผู้คนที่มันมาและปีบห้อง

แม้ปัญหานี้มันจะผ่านมาหลายเดือนมากแล้ว และไอล์สิงค์ราม ก็ลงโทษคนเหล่านี้ไปแล้ว แต่ผู้มาที่ไม่หายเครื่องเรื่องนี้สักนิด มันไม่ใช่ความผิดของสิงค์รามก็จริง แต่ผู้มาที่เครื่องครัว

ผู้มาที่รู้ว่าผู้มาที่มีเหตุผลเล่าเสียเลย แต่สิงค์รามตื่อนคนที่มีอำนาจและมีพลังมากที่สุดในมอนะครับ ครูฯ กีเรงใจมัน เพราะจังหวันต้องคุ้มครองหอของมันได้ ฉะนั้นผู้มาที่รู้ว่าหอส่องคือหอที่มีการรวมตัวของพวกมีพลังกำลังในมอามากที่สุด เพราะจังหวันจึงมีภัยอันอย่างเดียวที่นั่นก็คือ “ไม่ทำร้ายคนที่อยู่นอกกว่า” ตอนนั้นเรียกเต็มทั้งมาทั้งรถล้ม แต่พวกมันก็ยังทำร้ายจนเต้อ้งเข้าโรงพยาบาล จะไม่ให้ผู้มาที่รู้ว่าหอของมันและประธานหอพวกมันได้ยังไง

มันก็เป็นตัวร้ายเดียวกับตัวที่ค่าไฟของหอสามพุ่งสูง แต่ไม่ได้คราวในหอสามเดินสว่ายกเว้นแค่ผู้คนเดียวเท่านั้นแหลก ถ้าลูกหอผิด ประธานก็ผิด เพราะจังหวันแม่ว่าสิงค์รามมันจะเป็นเพื่อน (ห่างๆ) ของผู้ตั้งแต่เป็นหนึ่ง แต่ตอนนี้ผู้มาที่รู้ว่าหอของมันคือหอส่อง

ในที่สุดกារตรวจหอในรอบเช้าก็เสร็จสิ้นลง ผู้มาที่รู้ว่าหอของที่อยู่ลึกที่สุดของห้องหันห้ามมองผ่านกระจกกลางไปยังห้องล่าง เนื่นประธานหอส่องคนที่ผู้มาที่รู้ว่าหอของมันหันหัวไปดูดูดันหัวตัวนี้ไม่ได้หันหัวส่องของมันอยู่

เมื่อเพียงปล่อยลูกหอเมื่อมาเดกคนในหอภูมิคือแล้วนะสิงค์ราม

ความผิดของมันมีเพิ่มขึ้นอีกหนึ่ง ผู้มาที่รู้ว่าหอของมันอย่างๆ นี่คือจันกระทั้ง เห็นมันหันสายตาไปดูดูดันหัวตัวนี้ไม่มาที่ห้องหอส่องของมัน สายตาของผู้มาที่รู้ว่าหอของมันหันสายตาไปดูดูดันหัวตัวนี้ไม่ได้หันหัวส่องของมันอยู่

เป็นอีกครั้งที่สังคมแม่ง่ายรับผิดชอบ...เหมือนที่มันทำมาตลอด
ตั้งแต่ได้รับหน้าที่ประธานหอสอง

แต่ผู้มีภารกิจคือมันหอคนละครับ

ผลกระทบหายใจบนสะพานสุดโน้นเต็มเล็กที่พากติดตัวเสมอ ผู้เป็นคนที่มีความแพลกอยู่อย่างหนึ่งนั่นก็คือผู้มีภารกิจจะจดจำไว้ตามที่เป็นสิ่งเดียวในแต่ละวัน สิ่งเดียว ที่บางวันก็ไม่บางวันก็มีน้อย ผู้จะคัดเลือกสิ่งที่ดีที่สุดมาวันละห้าอย่างแล้วเขียนลงไว้

และสิ่งที่สังคมเพิ่งทำ แม่งก็เป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่เกิดขึ้นในวันนี้ของผู้

ให้สุขใจ

1. สังคมแม่งรอน้ำให้ห้อสาม (ไม่ทำไปเพื่อขอร้องและเพื่อใครตัวเอง
เป็นประธานหอสองแท้ๆ)

2. มีกลับมาแล้ว

ผู้ไม่ได้รู้สึกพิเศษอะไรก็มีนอกจากความเป็นเพื่อนสาขาราชบูรณะ เรื่องนี้นักสุขใจเป็นเพราะการกลับมาของมีนคงจะสร้างความดีใจให้กับบุกรุกหอของผู้และชาววิศวฯ ได้

บางครั้งเรื่องดีๆ ของคนอื่นก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรา แต่มันก็ยังถือว่าเป็นเรื่องดีๆ ไม่ใช่เหรอครับ

ตอนที่ 1

หลังจากที่เดินตรวจหอตconเข้าเสร็จ ผู้ก่อการก็ลับไปที่ห้อง 101 ของตัวเอง ห้องนี้เป็นห้องของประธานหอและค่อนข้างเล็กครึ่ง ผู้อยู่คนเดียว ในห้องนี้ ข้างๆ ห้องของผู้ซึ่งก็คือห้อง 102 เป็นห้องของไอ้ด้อ มันเป็นเพลย์บอยตัวเข้มของหอสามที่ถูกไล่มาเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการดูแลหอ เป็นความซวยของมันเองที่เลือกมาสานติภัยหอประธานหอแทนที่จะสนใจกับคนธรรมดากัน

ระหว่างที่ผู้กำลังจะไปอาบน้ำแต่งตัวเพื่อเตรียมไปเรียนนั่นเอง เสียงแจ้งเตือนกรุ๊ปไลน์ผู้ช่วยหอสุดกีดังขึ้น

กรุ๊ปไลน์ก្នูปนี้ชื่อ 'ประธานหอผู้อย่างใหญ่แห่งมหา'

ผู้บอกรับตรงนี้เลยว่า 'อกกรุ๊ปโดยตัวเขาวิตเจิง' การเป็นประธานหอมันยิ่งใหญ่ก็จริงครับ แต่อกมุหหนึ่งก็คือแม่มีความต้องการกับหาศ (นักภาพต่อนลูกห้อมันมีปัญหาแล้วว่างามหาประธานสิครับ บางที่แม่งก็ไม่ได้มีแค่คนสองคนอ่อนนุ่มราวดีเยาะเป็นเสียงกัน) แต่ผมไม่ได้กลับยกกรุ๊ปไลน์ เพราะเขาก่อนหน้านี้ได้รับโทรศัพท์จากหอ ที่ผู้มาติดต่อแจ้งเตือนกรุ๊ปนี้ดังที่เรา งานต้องเข้าทุกที่ไป

ทิว หอหนึ่ง : เขาเรียกประธานอีกแล้ว วันนี้ต้องก่อนแปดโมง

ผู้แก้ไขชื่อไลน์ของพากประธานหอให้ดีจัดได้ง่าย ทิวเป็นประธานหอหนึ่ง ซึ่งเป็นหอที่มีเตียงเรียงแน่นและพากเครื่องครัวตั้งอยู่ในห้องเดียว ไม่สามารถแบ่งห้องได้

เพาะจังหวัดที่ 'พีโอด' เจ้าหน้าที่ฝ่ายดูแลห้องมอจจะเรียกประชุมที่ไร ก็จะเรียกผ่านไปอีกทิว ถ้าเรียกผ่านประธานหอคณอื่น ผู้มีคิดว่าชาติหน้ามั่งคงจะได้ประชุม

ตัว หอสี : เป็นเรื่องที่เหี้ยที่สุดในเข้าวันนี้เลย
ตัว หอสี : อยู่บนอนให้สัตต์ เมื่อคืนกุ่ปาราดีส์

หอสีเป็นหอของพากคนรายที่มีสิทธิพิเศษเบอะແยะเต็มไปหมด เพราะพากมันคือแหล่งเงินแหล่งทองของมอครับ แม่กระตั้งอธิกារบดียังเกรงใจพากมันจะแต่ขอใหษาที่เดา...ยังไงเข้านี้เข้มก็ต้องไปประชุม เพราะเจ้าหน้าที่สั่งมา ถึงมันจะปันเต้มันก็ต้องไป คนที่เกิดมาในประชานุกอย่างไงก็ต้องยอมรับหน้าที่ตรงจุดนี้ให้ได้

โกริทัย หอห้า : อา น่อมต้องไปฟังอะไรบ้าง บอๆ อีกแล้วหรือ

เชี่ยวโกริทัยคือประธานหอห้า หอที่เริ่มไปตัวเองตัดกุ้ลและเด็กเนื้อด หอนี้ไม่ค่อยมีปัญหาภัยหอใหญ่หรือ กากเว้นเสียแต่ตอนที่พากมันเล่นเกมชนหออื่นจะ แม่สร้างความหม่นว่าให้หออื่นมาบังต่อหน้าแล้ว แต่ก็เฉพาะเรื่องเกมนั้นแหละ

ภานุ หอหก : ฉุลลับเบื้อ

หอหกคือหอของพากใจรักในเรื่องศิลปะทุกแขนง เป็นหอของพากติสต์ และเสรีรานอย่างแท้จริง เชี่ยวภานุเป็นพากติสต์สายดนตรี และตอนนี้มันก็เรียนเอกปีปั้ร้องอยู่

ผู้กำลังจะพิมพ์ตอบลงไปในกรุ๊ปบ้าง ทว่าໄชส์งครามมันดันพิมพ์ตอบมาซะก่อน

สงเหี้ย หอสอง : คุณไม่ไป

เห็นว่าไลน์ที่ได้รับการตั้งเป็นพิเศษของ เครื่องสังเคราะมีข้อรับ หานผู้ชุม ซึ่งสามารถปังบokaได้ถึงกามมีปัญหาระหว่างหอสองและหอสาม เป็นอย่างดีว่ามันกินเวลาตามอย่างยาวนานขนาดไหน

ผมเปลี่ยนที่อยู่ในน้องมันเป็นที่นี้ตั้งแต่เราสองคนได้รับการแต่งตั้งให้ เป็นประธานหอตอนปีสาม แม่ผมจะเรียนคณะเดียว กับมันแต่คณะสาขา อีกทั้งยังเป็นเพื่อนห่างๆ ของมันด้วย แต่บางครั้งก็ควบคุมความมันให้มี ต่อมันไม่ได้

เรื่องที่มันจะไม่เข้าร่วมการประชุม...มันไม่ใช่เรื่องเปล่าเหรอ

สงเหี้ย หอสอง : ถ้าเหี้ยข้ายไม่ไป คุณไม่ไป

ข้าว ทำไม่หมายมาออกอยู่ที่กุ๊ลง ผมเก้าหัวแกរากฯ รู้สึกงที่รีวิตการไป ประชุมประธานหอของ เครื่องสังเคราะมต้องมาขึ้นอยู่กับผม

โกรกิทัย หอห้า : คุณข้ายจะว่ายังไงครับ

โกรกิทัย หอห้า : คุณสังเคราะมขาดประชุมบ่อยๆ นะครับ

โกรกิทัย หอห้า : ถ้าขาดอีกนิด หอสองอาจจะถูกตัดน้ำด้วยไฟก็เป็นได้

ทิว หอหนึ่ง : จะวิชชะยิ่งกว่าจิว

มันไม่เรื่องของคุณที่ให้หนักแล้ว ผมคิดอย่างญุ่นเดือองก่อนจะพิมพ์ข้อความ อย่างกระแทกกระแทก

AI : เรื่องของมันล้วน

ไม่นานนักสังเคราะมันก็พิมพ์ตอบ

สงเหี้ย หอสอง : แสดงว่ามันไป

สงเหี้ย หอสอง : ภูไปก็ได้

สงเหี้ย หอสอง : ไอ้สัต ประชุมเหี้ยโคนักหนา

สงเหี้ย หอสอง : อย่าให้รู้นะว่าใครในนี่เป็นคนเรียกว่าห้องการประชุมครั้งนี้
อย่าให้รู้

แซตในกรุ๊ปเย็บไปในบัดดล....โครงการล้าไปเมื่อเรื่องกับไปสงคราม
แม้กระทั้งประธานหอด้วยกัน ผมกลอกตาขึ้นฟ้าก่อนจะวางโทรศัพท์แล้วรีบไป
อาบน้ำ

ห้องเย็นเฉียบ

ห้องนี้เป็นห้องขนาดกลางๆ ในตึกอนกประสงค์ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างห้องสาม
กับห้องสี่ ไม่มีห้องไหนเป็นเจ้าของเป็นพิเศษ เพราะจั่นมันจึงกลายเป็นสถานที่ที่
ประธานหอจะมารวมตัวกัน โดยส่วนใหญ่มักจะประชุมกันเวลาทำงานเข้า
เหมือนวันนี้เป็นต้น

ที่ห้องนี้ถูกเรียกว่าห้องเย็นเฉียบ เพราะเครื่องทำความเย็นไม่สามารถคงอุณหภูมิ
ภายในห้องได้ดี แต่หลังๆ ไม่รู้แล้วเป็นเหี้ยอะไรเงื่องได้หนาอุ่นกว่ากับ
ข้าวโลกเห็นๆ ก็เพราะจั่นห้องนี้จึงกลายเป็นห้องเย็นเฉียบ ไม่ใช่ห้องเย็นเฉียบ

ผู้มาถึงเป็นคนที่สามต่อจากโภวิทย์และกพิทิพ สองคนนี้มันเข้ากันได้ดี
เนื่องจากทิพเป็นคนครรงและโภวิทย์เป็นคนไม่คิดอะไรเลยอะ ที่เหลือไม่มีใคร
เข้ากันได้สักคน ภานุเสียงกินไป ใจเย็นตั้มก็ป้อกินไป และใจสงคราม...
แมงกี้ชอบใช้กำลังกินไป

ผู้เสียดีที่สุดแล้ว

"มีเรื่องอะไรวะ" ผู้ถามสองคนที่นั่งอยู่ในห้อง

โภวิทย์กับพิทิพสายหน้าแทบจะบวมไปรู้บสนทนาระหว่างพากເຈົ້າ
จะบลงเพียงเท่านั้น ไม่นานนักตั้มก็ป้อกามก็เดินเข้ามาในห้อง ภานุทำหน้าเห็น
ที่สุดในโลก ส่วนไอ้ตั้มมันหาวแล้วหาวอีก แม้แต่ปาร์ตี้จนดีกันดีนั้นแต่

ขอร่าความร้ายของใจซึ่งตั้มก็ยังมีอยู่ มันເຄາມอื้ที่มีແວນราดาແພງປິດປາກ
ຮະຫວ່າງທາງ

"ເຫັນອະໄຈເນື້ຍ" ເສີ່ຍໃ້ສົງຄຣາມມາກ່ອນທີ່ຕ້ອມນັ້ນຈະເຫັນມາຄື່ງ ພມກຳມໍ້າຫັ້ນ
ເຫັນຈະຫວ່າງທີ່ສົງຄຣາມມັນອາລະວາດແຕ່ເຫຼົາ ນີ້ຄື່ອສິ່ງປັດທີ່ສູດໃນໂລກຮັບ "ກໍາໄມ
ເຈົ້າຫັ້ນທີ່ຢັ້ງໄມມາອີກ ຖ້າກຸ່າງມາຫຼຏ້າແລ້ວນະ"

ໄມ້ມີຄຣາສໍາເລີຍມັນແພະທຸກຄົນຮູ້ດີວ່າສໍາຫັກຮັບສົງຄຣາມຄວບປາກສົງປ
ຄໍາໄວຈະດີທີ່ສູດ ທາກເປັນເນື້ອກ່ອນໃນຫ້ອງເຍັນເຮັດບັນໜີຈະມີແຕ່ເສີ່ຍໆອັນພມເຄີຍກັນ
ກັບໄ້ສົງຄຣາມ ເພະມີຄຣາມເປັນເກືອນ (ຫ່າງໆ) ໃນຄອນະເດີຍວັກນແລະເຮັດວຽກດ້ວຍ
ກັນສົມຍັບປັນທີ່ປັບສອນໃນວິຊາເຮົາຍິນາກົບປັບປຸງວິຫຼວາ ແຕ່ທົວກັດອັນນີ້ພມມີປັງຫາ
ກັບມັນອູ້ ພມຈຶ່ງເຈີຍປ ໄມຍອມພູດກັບມັນ

ທັງໜັກຈຶ່ງຕົກຄູ່ໃນກວ່າງຄົ່ງແຕ່ກວາມອົດອັດ

ສົງຄຣາມເຄຍຫືນທີ່ປະການຫອຖຸກຄົນກຳມໍ້າເກີມ ແນ້ກະທັງປະການຫອ
ຄຣາຍທີ່ໄມ້ເຄຍຍອມໄຄຮັ້ນໃຫນອຍ່າໄວ້ຕົ້ມ ມັນທີ່ຕົວນັ້ນລົງຫຼຏ້າ ພມກ່ອນຈະ
ຫັນມາພູດດ້ວຍ

"ຢັ້ງໄໝ່ຫາຍໂກຮງງູ້ອື້ນເຂົວ"

"..."

"ມີເປັນບ້າເຫຼວອ້າຍ"

ດູຄຳພູດສໍາໄຕລົງອັນໄ້ສົງຄຣາມສີຄຣັບ ແມ່ງໜີບັນດາໃຫ້ປຣຍາກາສແຍ່ລັງ
ແທນທີ່ຈະທຳໃຫ້ຈື່ນອ່ານ

"ຖຸກ້າງ່າຍ້າງໄໝ່ມີກີ່ໄມ້ຍອມພູດກັບກູ ແຕ່ວັນນີ້ກູມີເຮືອງຈະຕາມ" ມັນທີ່ເປັນຝາຍ
ພູດກັບພມກ່ອນນານານາກແລ້ວເຂົ້າປາ ອຸ່ຍ່າຈີງຈິງ ພມໄໝ່ຫຼູ່ພັ້ງທັ້ງໆ ທີ່ແສດງ
ສື່ຫັ້ນໄໝ່ສັນໃຈ "ມີເຄີ່ຍພັ້ນຫັ້ນທີ່ສ້າຍຫັ້ນກີ້ພອ"

ເກົ່າໄໝດີວະ...ພມໂກຮມັນມາເກື່ອບສອນເດືອນແລ້ວ ຄວາມໂກຮຄວາມຫວັ້ອນ
ມັນລົດລົງໄປເບຍອະເລັກຮັບ ທີ່ຢັ້ງເຫຼື້ອອູ້ກີ້ແພົວມັນກັບທີ່ຈົກສົກດີຕົວປະການຫອ
ເທົານັ້ນນັ້ນແລະ

ແຕ່ໄໝໄກ່ຢັ້ງໄໝ ພມກີ້ຢັ້ງຮູ້ສີ່ກູ່ນມັກກັບມັນອູ້ ແນ້ມັນຈະນຳຍຸລົງໄປແລ້ກ
ກີຕາມ

ทำไม่มันเงียบไปแล้วไม่ยอมตามสักที ผอมจดตั้งนาน ในที่สุดเรี่ยงลงความก็ยอมเปิดปาก

"มีนกลับมาแล้วเหรออะ"

คำรามของมันทำเค้าผอมตัวหันไปมองหน้า ด้วยน้ำเสียงและอารมณ์ในการพูดของสิ่งที่มันต้องการให้ได้เลยว่ามันอยากรู้คำตอบมาก

มันไม่ได้ยกใจที่ผอมมองหน้ามัน แต่กลับทำสีหน้าคาดคั้นรอค่อยคำตอบ พยายามหันไปทางๆ ให้มันหนึ่งทีเพื่อเป็นการทำบุญเล็กๆ น้อยๆ ลงความมีสีหน้าดีขึ้นมากจากหน้ามืดมิดหลังมือ

งง...ผอมมาก ลงความเกี่ยวข้องอะไรกับมัน ทำไม่มันถึงอยากรู้เรื่อง สิ่งเดียวของหอผอมก็สิ่งหนึ่งนอกจากอาสาอย่างไอลี่เหี้ยมิน

ตอนนั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายดูแลห้องเช่าพาอดีตผอมเจิงไม่ได้พูดอะไรต่อ (จริงๆ ก็ไม่คิดจะพูดอยู่แล้ว) ระหว่างที่เจ้าหน้าที่พูดเรื่องเดิมๆ (รบกวนทุกหอ ช่วยประดายดไฟและน้ำช่วยเหลือห้องนอน) ลงความดูความน่าดึงดูดใจจนผิดสังเกตไปหมด ทั้งๆ ที่ปกติเวลาไประบุห้องเข้าก่อนไปเรียนแบบนี้มันจะแสดงอาการหงุดหงิด ออกมากอย่างเห็นได้ชัด ("พี่ก็ไปบอกพากลูกห้อมันเองดิ" 'เรื่องของห้องอื่นไม่เกี่ยวกับหอผอม พี่เรียกผอมมาทำให้平原ร้าวอะไร' 'ฟ่วยไว้เรื่องนี่คิดมากไปปะปะ') เพราะฉันจึงมีสายตาของ平原ประทานหอบ้ายคนมองมาที่ลงความอย่างประหลาดใจกันหมด

ในที่สุด平原บ้ำๆ บ่อๆ กิ่่านหัน ผอมหัวใจกระเพาตรีมอโกไปเรียนที่คุณ

"ติดรถภัยเบบ" ลงความตาม

ผอมยังคงไม่ตอบมัน

"อ้าย มึงอย่าทำตัวเป็นผู้หญิงดิ งอนกูเหมือนผู้หญิงเลยวะ"

"อี้เหี้ย" ผอมร้องด่า "ถอยไป ไอ้สัด"

"แวนนี้ไม่มีพากลูกหอบรอ" ลงความเชย เวลาที่เราอยู่กันสองคนก็เหมือนมนุษย์ผู้ชายที่ไปที่สินทั้น แต่ที่ต้องทำเป็นมีบัญชาทันก็ เพราะทำว่า平原ห้อมันคำครอซึ่งหอบสองกับห้องไม่ค่อยถูกกันมากอย่างนี่นานหลาย

สิบปีแล้ว ลูกหอบางคนจึงเข้าใจว่าผู้มีบุญเป็นหน้ากันอย่าง
แน่นอน ทั้งๆ ที่เมจริง แต่ก็ต้องรักษาอาการเหมือนเดิมที่หน้ากันเอาไว้

"มันไม่ใช่เพราะเรื่องนี้"

"สุดอ้าย เรียกเม้นออกจากใจงงบานนานมากแล้วนะ และภูกิทำให้ช
ใจพอกเหี้ยที่ไปมาทำร้ายเที่ยวเดือนมันแบบไม่กล้ามองหน้าภูแล้ว แต่ทำไม่มีง
ต้องลบดูดองภูแบบนี้ด้วยจะ "ไม่เข้าใจ"

ผอมไม่ได้ตอบคำถามของไดฯ ในเรื่องนั้น เอาแต่เดินไปข้างหน้าอย่างเดียว
"มึงคิดว่ามึงคงแล้วน่ารักเหมือนเดิมของขวากมึงเหรอ"

ผอมชะงักกึก ใจของขวาก็ส่วนรวมมันว่าต้องหมายถึงอาสาแน่นอน
แม้จะมีหลายครั้งที่มันเรียกว่า แต่ครั้งนี้มันหมายถึงอาสาหัวร์ เพราะคราว
ให้ขอพักชายล้วนก็ต้องยกให้อาสาเป็นที่หนึ่ง แต่มันพูดแบบนั้นเหมือนคุยกับ
ผอมเลยว่า ยังทำให้ผอมได่องซิบหายแทนที่ผอมจะรู้สึกได้กับมันมากขึ้น

นี่เหละครับประธานหอสอง มันพูดชาดีฯ ไม่ค่อยเป็นธรรม

"มึงจะอย่ายังไง" ผอมก้าวเข้าไปขึ้นมาดูเลือดในส่วนที่ปอกอย่างง่ายดาย
ก่อนจะจับมือผอมให้ปล่อยคอด้วยมันทิ้งไปโดยดาย

แรงอื้นเยื่นนี้ยօมากากากากากากาก ก้มที่สูงน้อยกว่ามันไม่เท่าไหร่ยัง
สู้ไม่ได้

"ไม่เคยจำสักทีว่าอย่าหาเรื่องผิดคน" ส่วนรวมเอ่ยอย่างเชิงๆ

เออ มีเง่า แต่ภูไม่ให จะให้ภูจะทิปเท้าระบายความผิดต่อหน้ามึง
หรือไม่ ภูกิต้องกระซากคอเสื้อมึงตีตะวัน

ผอมคิดอย่างน้อยเดี๋ยวที่สู้ไม่ได ช่างเป็นประธานหอสามที่สุด
แสนจะอ่อนแอกและพึงไม่ได้จริงๆ ผอมนี่มัน... ให้ไม่ได้เวลาเสียเลย

"ตกลงหาบงอนหรือยัง"

"..."

"เอ๊า ภูต้องซ้อมึงยังไง นี่ภูซ้อมาหลายเดือนแล้ว ภูเหนื่อยล้นนะ"

"..."

"เดี๋ยวภูกิเลิกง้อจะเลยนี่"

เรื่องของเมืองที่...ผู้เดินหน้าต่อไปทั้งๆ ที่สีหน้าบึ้งดึงดูดไม่ผ่อนคลายลง
ให้สังคมก้าวไม่ก้าวตามผู้เดินหน้า ภารกิจของมันทำให้คนที่เดินสวนไปมา
เป็นกลุ่มพากันแตกหัก หลีกทางให้มันกันหมด

ที่ตอนที่ผู้เดินสวนคนเป็นกลุ่ม มันไม่เคยเป็นแบบนี้เลยนี่
"ให้ข้อเสนอ"

"..."

"ฝ่ายอ้าย"

"..."

"สังคีด"

สังคมเดินเลี้ยงออกห้างจากผู้มีระห่วงที่เวลาทั้งคู่เดินผ่านหอศิลป์และ
หอสามัคคี ต่อหน้าลูกห้อมกับมันต้องทำตัวไม่สนใจกันอีกรั้ง มนต์มองผู้อย่าง
ขุนเคืองก่อนจะเดินเลี้ยงไปยังลานจอดรถของห้องหอ มันเพื่อจะไปเรียน

ผู้มองตามมันแล้วถอนหายใจ จากที่ฟังฯ มาจากเพื่อนผู้ใกล้ชิดมัน
สังคมมันไม่เคยรักใครขนาดนี้มาก่อน การที่ผู้เดินไม่ยอมดีกับมันง่ายๆ แบบนี้
เหมือนกำลังแก่ลังมันอยู่ยังไงก็ไม่เป็นพวนนั้นก็ถือว่าผู้มองสนุกที่ได้เห็น
มันวิงตากผู้มองแบบนี้หรือ

แต่ผู้ให้คำตอบในเรื่องนี้ไม่ได้ว่า

สักพักหนึ่งเสียงแจ้งเตือนไลน์ของผู้เดินตั้ง

PIPE : ภูเห็นเมืองแล้ว

PIPE : ออกมาน้ำแข็งละลาย

เป็นข้อความจากไปปี เพื่อนในกลุ่มสาขาวิชานั้นของผู้มอง มันอยู่หอศิลป์
ก็จริงแต่มันเข้ากับผู้เดินได้ดีกว่าประธานหออย่างให้สังคมซะอีก

AI : เออ เที่ยวนเดินไป

ที่สำคัญไปกว่านั้น...ไปเป็นมืออาชีวะคงไ้อิสระครับ

ระหว่างทางไปคนละ

ผมเหลือบมองดูไปป้า คนขับผู้ซึ่งเป็นเจ้าของหุนกำยำพอๆ กันกับ สงคราม มันเป็นเพื่อนร่วมสาขากองผลและก็ค่อนข้างสนิทกันมาก แต่เรา สองคนจำเป็นที่จะต้องทำตัวไว้มีค่าอยู่สักนิดกัน สืบเนื่องมาจากการที่เราอยู่กัน คล่องแคลง และไปเป็นผู้ช่วยของสงครามอีกทีหนึ่ง

ผมทำตัวสนิทกับประธานหอสองไม่ได้คนใด ผมก็ไม่สามารถทำตัวสนิท กับผู้ช่วยประธานหอสองได้ชนนั้น...

"ยังไม่หายใจลงสงครามมานือกเรื่อง" ไปป้ามันง่ายๆ คำตอบของผมยังไง ก็ป้ามึงถึงไ้อิสระครับ เรื่องนี้สำคัญมากตีมาก ผมรับประทานเลย เรื่อง "ไม่ถูกกันระหว่างหอ" ก็เรื่องหนึ่ง เรื่องความเป็นเพื่อนก็อีกเรื่องหนึ่ง

"ไม่รู้จะ ยังไงก็ไม่หายเดื่องแมงสักที"

"มันลงโทษคนพวนนั้นหักมากเลยนะอ้าย"

"ภูรี แต่ว่า..."

"นี่ถ้าลูกหอนหอสองคนดีนั้นรู้ว่ามันแคร์รึเปล่านาดนีนั้น ชิบหายตาย่า"

"ทำไม่รู้"

"ก็เข้าคิดกันหมดกว่ามึงกับสงครามเกลียดกัน"

"ก...เกลียดกัน" ผมเริ่มไม่แน่ใจในเรื่องนี้เท่าไหร่ เสียงของผมจึงแผ่ลงไป

"หรือวะ" ไปป้าเหลือบมาของผมอีก "พากมึงเสียงกันปอยก็จริง แต่กู มองว่าแก่ได้มาเป็นเพื่อนกันยังไงก็ต้องสนิทกัน"

ผมกับสงครามเคยคุยกันได้ดีในระดับเพื่อนผู้ชายทั่วไป แต่หลังจากที่ ผมกับมันได้รับตำแหน่งประธานหอ มิตภาพระหว่างเราสองคนก็เปลี่ยนไป จริงๆ แล้วผมกับมันก็ยังเหมือนเดิมนั้นแหล่ะ เพียงแต่ว่าหน้าที่มันทำให้เรา สนิทกันไม่ได้อีกอย่างหนึ่งพากหอสองมันชอบเอกสารเดาเปรี้ยบหอสามไม่เท่า ได้ก็ทางหนึ่ง และเวลาที่ลูกหอนหอสองมันมีเรื่องกับพากหอสองแล้วผมต้องตาม "ไปแก้ปัญหา ผมก็ค่อยๆ ห่างจากไ้อิสระครามไปทุกที"

อย่างเป็นเรื่องของเต มันทำให้ผมเดิกดูกับมันไปเลย ทั้งๆ ที่ผมก็ปังคราม เพียงได้มาคุยกันตอนที่มันมาข้อให้ผมช่วยติดหนังสือเมื่อเดือนก่อนเท่านั้น

การติว กันครั้งนั้นต้องติวอย่างหลบๆ ซ่อนๆ ในร้าน Pink Chiffon เพราะคงไม่เหมาะสมหากหากพากลูกหอจะเห็นผมกับสิ่งความอญด้วยกัน ใจสั่งความบันชิบหายเรื่องการเลือกร้านของผม ทำไม่ต้องเสียหมู่ ทำไม่ต้องเป็นร้านขั้นนำ ก็ เพราะร้านแบบนี้มันไม่มีผู้ชายเข้าไปกินขั้นตอนตัวยังกันอยู่นะ เอ่อ

ซ่างเอกสารรับ
เอ แต่ตอนนี้นี้ อื้อทนายกับอาสา ก็เข้าไปกินขั้นตอนตัวยังกันอยู่นะ เอ่อ

"ถ้ามีส่องคนไม่ได้เป็นประธานหอกันทั้งคู่ คงเป็นเพื่อนที่ต้องกันมาก"

"ก็คงจันมั่ง"

"สังค河流ไม่เคยว่าลี่ดีเข้าหน้ามีง่าย"

"แต่กูว่าลี่ดีเข้ามันนนน"

"เอกสารฯ ภูว่ามีไม่เกลี่ยดมันหรอก มึงก็แค่เล่นไปตามบทประชานหออะ"

เชิงที่แมงรู้ทันว่า "สังค河流มันก็ไม่ได้เลย"

"รั้นเมืองก็เลิกโกรธมันได้แล้ว"

"นีมันใช้มึงมาสักปะเนี่ย"

"มันไม่รู้ว่าภูว่ามึงสนิทกัน"

แม่งซับห้อนขึบ... ผอมเกาหัว เกรกรกฯ เสมอองออกไปนองหน้าต่างรถราภัฏ ต้องการสื่อให้รู้ว่าไม่อยากพูดเรื่องนี้แล้ว

"แต่เก็ตตอกดีนนะ ปกติสังค河流แม่งเคยঁอีโคลแบบนั้นที่ไหน"

"..."

"ถ้ามันเห็นอยู่ มันก็เลิก ตีไม่ตีอาจจะมาด่าซ้ำ แต่กับเมืองนีมันอ้าย瓦เลย ภูรีสีกตอกใจเหมือนกัน"

"ภูรีมีคิดแล้วน่าว่ามันให้เมืองมาพูดกับภูอ่ะ" ผอมขออดีต้า จ้องจับผิดไปที่เอ็งเชี้ยไปปะ

"สาวด ภูเพื่อนมึงนนนน"

"แต่เมืองก็เป็นเมืองวาซี่ย์สังค河流"

"มั่นคงและส่วนกัน ภูเคนไม่อยากให้คุณที่เป็นเพื่อนภูตั้งคุณได้ใจกัน"

"ซ่างเหละ มันไม่เป็นไหร่อก" ผุมพูดให้ไปร์สบ้ายใจ "ที่ภูไม่ยอมตีกัน กับมัน ก็เพราะภูอยากรเกลังมันนี่แหล่ะมั้ง"

"ห่า"

"มึงบอกเจ่องไม่ใช่เหรอว่าสังคมมันไม่เคยต้องง้อใครอ่อน"

"เอ้อ ยังไงก็สงสารประทานหอภูบ้านนະ" ไปร์ยิ่มให้ผุม จากนั้นก็เลี้ยวเข้าไปยังคันะ ผุมจำราขของสังคมมาได้ และตอนนีมันก็จอดอยู่ข้างๆ ผุมนั่งตัวลีบ ไม่อยากให้มันเห็นว่าผุมอยู่กับไปร์ เพราะไปร์อาจจะมีปัญหาเขาได้ โครงการไปเดาใจอีกประทานหอสองออกอ

สังคมเดินมาเคาะกระจากรถังที่นั่งของผุมด้วยสีหน้าเห็นๆ ท่าทางมัน มีเรื่องจะหาดักไปร์

"ชิบหายแล้ว" ผุมหันไปพูดกับไปร์ มันก็ตระหนกตกใจเมื่อมองกัน

"รอดอยู่" ไปร์เปิดประตูลงไป ลงความกือเลยลีกเคาะ มั่นคงมองไม่เห็น ผุมพยายามฟิล์มรถไปร์ด้านทิศ ผุมมองดูชายหุ่นนักกีฬาสองคนคุยกัน มองไป มองมา ก็จะรู้สึกเห็นอยู่ ไม่รู้พวกแม่งคุยอะไรกันนักหนา

จริงๆ แล้วผุมไม่ควรสนใจทิภกับไปร์ด้วยซ้ำ คือวิตนักศึกษาไม่ยอมเข้าอยู่กัน เป็นหอ ไม่ได้อยู่กันเป็นสาขาหรือคันะ ตอนที่ผุมอยู่ปีหนึ่ง ผุมสนใจทิภกับไอ้ธี๊มากที่สุด เพราะเราสองคนเข้ากันกับกลุ่มของมันซึ่งอยู่หอเดียวกันไม่ได้ครับ ไม่ใช่ว่ากลุ่มของมันจะนิสัยไม่ดี เที่ยงแต่ร่าไรฟล์ส์ติดไม่มีเหมือนกัน พากมัน เป็นนักเที่ยวกางคืบกันยกแกง บางครั้งไอ้ธี๊กับทิภกับกลุ่มนี้บ้าง แต่มันก็ชอบ เคามาบานให้ผุมพังร่างกายของมันนั่น ไม่แน่น"

คนที่มาช่วยธี๊ให้ธี๊ก็คือใช่ไปร์ ธี๊เลือกเข้ากันได้ดีกับไปร์มากกว่า คนในหอด้วยกัน ผุมจึงพลองย์สนใจทิภกับไปร์ไปด้วย ไอ้ธี๊ทำตัวสนิทกับไปร์ได้ไม่เป็นปัญหาครับ แต่ผุมซึ่งมีตำแหน่งประธานหอสนิทกับไปร์ไม่ได้

ทำไม่นะเหรอ เพราะผุมชอบบากน้องๆ ว่าอย่าไปอยุ่งกับหออื่นให้มาก โดยเฉพาะหอสอง ผุมบอกคนอื่นไปแบบนั้นจะให้ผุมกลืนน้ำลายตัวเองได้ ยังไง มันเป็นเรื่องของการทำตัวน่า鞠躬น่ารัก ผุมมองดูสังคมกับไปร์

คุยกันจนเหนื่อย และในที่สุดสังคมก็เดินไปเรียนสักที
เคยบอกหรือยังครับว่าสังคมมันเรียนวิศวกรรมการบินน่ะ
ไปปีเปิดประชุมให้ผมหลังจากสังคมเดินไปแล้ว มันมีสีหน้าเกรงอก
เกรงใจผมมาก

"คุยกับไงกันนักหนา"

"ปัญหาชีวิตมันนะ" ไปปีตอบ "เจอกันบนห้องน้ำ"

"เออ"

"..."

"ขอบใจนะที่ให้ติดรรมา ถ้าได้เชียร์มันไม่มาดีกว่า..."

"ได้เตะมือ ไม่ต้องหัวงาย"

ผมพยายามหันหน้าให้ไปปี ก่อนจะเดินไปทางหน้า คนที่ผมมองเห็นแผ่นหลัง
อยู่ใกล้บ้านก็คือสังคม คำพูดของไปปีที่ว่ามันมีปัญหาชีวิตเริ่มลอยเข้ามานะ
ในหัวผม

"อืมปัญหาที่ว่ามันคงไม่เกี่ยวกับประชานหอสามอย่างผมให้มั้ย..."

การกลับมาของมีนสร้างความตื่นตาตื่นใจให้กับราชวิทยาฯ ประจำปีนี้
อาศัยสิบคนหลุดเข้ามานะในคืนนั้น

ปกติแล้วคณะของผมจะมีอัตราส่วนผู้ชาย 90 คนต่อผู้หญิง 10 คน
พวกรู้สึกว่ามันจะไม่ค่อยสนใจผู้ชายด้วยกันเงินเสียแต่ว่าคนคนนั้นคืออาศัย
อย่างที่เคยบอก มันเป็นเด็กประหลาดที่ดึงดูดเพศเดียวกัน แม้ผู้ชายคนนั้นจะ
ชอบผู้หญิงมาทั้งชีวิตแต่ก็ต้องมีหันไปมองอีกสาวสักเสี้ยวนาทีป้า แม้มีน
จะไม่ได้น่ารักถึงขั้นนั้น แต่มีนก็เป็นดาวในวงการคนหนึ่งไปแล้ว

วันนี้ก็งวันผมจึงได้ยินแต่คนพูดถึงมีน มองกับไอ้เหี้ยรักก็อยาบมอง
มันอยู่ตามประสาผู้ชายที่ชอบมองของน่ารักๆ ไอ้พวกที่มาจากการสอนตามความ
มีนตาเป็นมัน เหมือนกับที่พากมันเคยมองตามอาศัยเดี๋ยว

"มีนกลับมาแล้ว ขันห้าก็คงมีแขกฯ เยอะเลยสินะ" รักก็มีพำ

"เออ เป็นเจอนามาสดา เมื่อเท่านี้เอง" ผมตอบอย่างเร็วๆ

"แล้วมึงทำไง"

"กูจะทำไงได้ล่ะ แค่ไอคุณที่เคยเข้ามานั่นเดินวิ่งตัวภูกีปสิวแล้วมั้ง"
แม่ผอมจะไม่ได้เป็นผู้ชายร่างกายอ่อนแคร แต่ผอมจะไปปลุกผู้ชายที่มาจากการหอ
นักกีฬาได้ยังไงล่ะครับ

"มึงก็บอกสิกรรมดิ"

ผอมตอนนี้อยู่ใจ "เรื่องนี้กูบอกมันปอยแล้ววะ บอกจนกูรู้สึกว่าตัวภูเอง
แทบญูหาไม่ได้แล้วโยนปัญหาไปให้คนอื่น"

"เช้อ" ชีร์ตอบบ่าเห็นใจผอม "มึงก็ต้องทำใจเรื่องที่เด็กหอเรามันเปิดประชุม
รอบปีใหม่พอกันนี้เองด้วยนะ มันเกินกำลังของมึงอ่ะ"

ผอมเหลือบมองไปทางมีนที่กำลังยิ่มหัวเราะสนุกสนานกับคนที่เข้ามาคุย
ด้วย "ก็หวังว่าเด็กหอเรามันจะเมตตาๆ ไม่ทำอะไรมันประจิดประจ่อเกินไป"

"เออ มีนคงรู้แหล่งว่ามึงซีเรียสเรื่องนี้อยู่"

"อย่าให้มันเป็นอย่างนั้น"

การจะดูแลลูกหอให้อยู่ในกฎระเบียบเป็นเรื่องยากมากจริงๆ ครับ
ระหว่างที่ผอมคิดในใจมีนก็ย่างรายเดินมาหยุดตรงหน้าผอมพอดี ผอมกลืน
น้ำลายมองมีนอย่างตากตะลึง

แม่ง นำรักวะ...

มันเป็นผู้ชายในแบบของศาส่าที่ดูโข้นมาห่นหอย นั่นหมายความว่ามีน
ทั้งน่ารักและกดดันซึ่งเพราผ่านโลกมาหากันกว่าคนใดๆ อย่างอาสา

"รันนี้กูจะเดี้ยงเหล้าร้านพื่อนอยอ่ะ ไปด้วยกันมั้ย"

ไอร์ชไม่มีสิหน้าเครื่องดื่มน้ำร้อน ได้ฟ้าร่ามันเพิ่งหายจากอาการแพ้ก์
เมื่อคืนนี้เองนะ "งานเดี้ยงต้อนรับการกลับมาของมึงหรือ"

"ย่าๆ จะพูดอย่างนั้นก็ได้"

"แดกได้ไม่อันໃቸ"

"แน่นอนดิวะนี้"

"กรุ๊ป" ชีร์ตอบ ก่อนจะหันมาหาผอม "เหี้ยอ้ายว่าไง"

"เออ..." จู่ๆ หน้าลูกหอหลายร้อยธีวิตก็ล้อมเข้ามานิหัวหมู ณ ตอนนั้น

"สัดอ้าย เด็กมันโตแล้ว ปล่อยพากแมงดูแลตัวเองบ้างเหรอ" รัชฎาชีว่า
ผู้คิดอะไรอยู่ถึงกับໄอยวาย "อีกอย่างเด็กที่น่าเป็นห่วงที่สุดอย่างอาสาสมัคกี้
แพนแล้วป่าวะ เพราะจันมีอยู่ไม่ต้องห่วงเลย"

จริงของมัน... ไอօอาสาเป็นคนที่นาห่วงที่สุดในบรรดาลูกหอทุกคนแล้ว
ครับ ถ้าเด็กนี้ปลดภัย ก็เปลว่าคนทุกคนในหอจะต้องปลดภัย

นี่ผมเคยชินกับการเป็นประธานหอมากกว่าการเป็นตัวเองไปซะแล้ว
เหรออะ

"ปกปี" ผู้ตอบตกลงในที่สุด "แต่กูไม่เด็กจนภาพตัดน้ำเสีย" ภาพตัด
ที่ว่าคือมาหัวทิม เมาแบบไม่เหลือสติสัมปชัญญะไดๆ อีกต่อไป

"เออ รู้ว่า" รัชฎาชีว่าให้ผมกับมีน "แล้วเจอกันเว้ย"

มีนส่งยิ่มให้แล้วเดินจากไป ให้รัชฎาเป็นวนนิ่วมือถือวางกับมันกำลังจะได้
เที่ยวครั้งแรกในรอบปีสิบปี

"เห็นบอกรักมีนไม่แม่นใจ" ผู้ชายแล่นๆ

"สัด มันไม่แม่นแต่มันก็เป็นเพื่อนกูป่าวะ"

"เออ ภูเข้าใจ"

"มึงต้องเข้าใจให้รักลุ่มมีนแมงเป็นแบบมีนทุกคนอะ ภูเข้าใจมึงเด้อ"

"บอกแล้วใจภูเข้าใจ ใจห่า"

"มึงร่าคนจะไปกันเมะมั้ยอะ"

"วันจัดงานนะเว้ย คงเหมาร้านอะ"

"จะมีแต่พากหอสามหรือเปล่า"

รัชฎากับผอมมองไปที่มีนซึ่งเดินหวนคนนั้นคนนี้ไปทั่ว "ภูภาน่าจะมีคนจาก
ทุกหอเลย"

ร้านเหล้าน้อย

หลังจากฝ่ากังหันให้พากรุนพื้ดูแลพากรุนน่องในหอ ผอมกี๊สถาป์ใจที่จะมา
ติ่มในที่สุด มีนมันไม่ได้คิดจะเลี้ยงเคดีไซส์ห้องเชิงครับ แต่มันเหมาทั้งร้านเลย
"อ้าย รัช มาแล้วเหรออะ นุ่นเลย ไปนั่งเตี๊ยบสูน" มีนเดินมาตั้งห้องรับแล้ว

พามมไปปะยังตี๊ดูของแข็งๆหุงเกียรติ คนที่นั่งอยู่ก่อนแล้วมีแต่ระดับบี๊กๆ ของ หอพักชายซึ่งรู้จักกับมีน มีประชานหออย่างน้อยก็สามหอครับ และที่สำคัญ... มีใจสังคมด้วย

"เงิน" ผอมทักษะประชานหอหน้าที่ยืนเป็นหัวมีปันธ์ซึ่งๆ "วันนี้ไม่มีค่าวร้องเพลง เหรอวะ"

"ไม่มีให้รุนนองไปร้องแทนแล้ว"

"มีคนทั้งที่สินะ"

"ใช่ จะพาดได้ยังไง"

ยอมรับให้ความรับแก้วที่ได้รับการชังมาจากกุนน้องหอสาม ผอมมองดูหน้าทุกคนซึ่งผอมรู้จักมักจี่เป็นอย่างดีด้วยสายตาปกติธรรมดា แต่พอมองไปถึงใจสังคมที่รีบผอมกู้รู้สึกเปลแปลง ทุกครั้งไปอาจเป็นเพราะผอมยังต้องทำเป็นโกรธมันอยู่มั้ง ผอมเป็นคนฟอร์มเยอะครับ ผอมรู้ด้วย

สงครามเป็นเด็กหอสองเพียงไม่กี่คนในงานนี้ แต่เขื่อต่ออะครับว่าการนั่งอยู่เฉยๆ ของมันก็สามารถทำให้คนทั้งต้องเกร็งกันไปหมดแล้ว จริงๆ จะพูดว่า เกร็งทั้งต้องก้มหน้าจะถูกที่สุด เพราะคนอย่างมันทำให้คนเข้าเกร็งกันทั้งร้าน

"มืออะไรจุดยกบกูใจน้อด" สงครามเอยหัวเมื่อเห็นผอมมองไปพอดี

"ไม่มี" ผอมรีบปฏิเสธ

"มาเป้ายิงชนบกัน"

อะไรมะ ผอมมองหน้าอีสังครามอย่างไม่เข้าใจ

"ถ้ากูชนะ มีงต้องหายใจหู"

คนเช่นๆ หลุดเข้า ขณะที่ผอมทำหน้าซีเรียส "สาว เด่นเป็นเด็กๆ"

"ทีมีงังคงกูเป็นเด็กๆ เลย"

"กูไม่ได้..."

"ເຂົ້າດີ" ໄກສັ່ນ ประชานหอสีที่ไม่มีควรจะมาอยู่ແກນนี้ເອີ່ຍແກຣກขັ້ນมา "สັງເປີຍຮົມາຄນະຫຍໍ້ອັກ ໄຄຣມາກອນແກ້ ດັກໄກ້ອ້າຍແພືດ້ອງຫາຍອນໄອສັງຄຣາມ"

"ເຕື່ອງວາ" ผอมรีบປະທໍກ "งานເລື້ອງທີ່ອັນຮັບມືນນະເວັບ ທຳນີ້ມີຕ້ອງນາທຳອະໄຮແບບນີ້ວະ"

"ເຄາລຍອ້າຍ ຖຸນວາ" ສັດມືນເດີນເຂົ້າມາແຕະໄຫລືພຣັອມສົງຈອຍຢືນ

ທຸກຄົນເຫັນກັນໄປໝາດຈາກເຫັນກັນທັງຕິດກາລຍເປັນເຫັນກັນທັງຮ້ານ
ອືບໜາຍເລົ້າ ຄໍາມານຸດນີ້ມີໃໝ່ແລ້ວເຮືອງຮະຫວ່າງພມກັບສົງຄວາມແລ້ວລະ ແຕ່
ມີນເປັນການແບ່ງຂັ້ນປັບປຸງສົກດີສຽບອູນປະການຫຼຸດ

ຕົ້ມດູພອໃຈທີ່ທໍາໃຫ້ທຸກຄົນສຸກສນານ "ກູເລື່ອງເອງ" ແລ້ມມັນຍັງໄມ້ລື່ມທີ່ຈະ
ໃຊ້ວິຄວາມປໍາຕາມສິຕົລະເຕັກຫອສື່ດ້ວຍ

"ຖ້າກູແພ້ ຖຸນວາຈາຍໂກຮອມີ່ຈັນສິນນະ" ພມພູດກັບສົງຄວາມ

"..."

"ແລ້ວຖ້າກູນະລະ ຖຸນວາຈະໄດ້ອ່າວິຈາກມື່ງ"

ແບກຂອງມືນຄົນອື່ນໆ ເຮີມເດີນມາດູການແບ່ງດວດເປົຍຮະຫວ່າງພມກັບ
ສົງຄວາມທີ່ກຳລັງຈະເຮີມໃນໄມ້ເຫົ້າພວກທີ່ນີ້ອ່ອງທີ່ຕະຫຼາກຂຶ້ນຢືນເພື່ອໃຫ້ພມໄດ້ນັ່ງແບ່ງ
ກັບສົງຄວາມແກ່ສອງຄົນ

"ມື່ອຍາກໄດ້ອ່າວິລະ"

ພມໄມ້ເຫັນຈະອຍາກໄດ້ອ່າວິຈາກມັນເລີຍ ແຕ່ເຂົ້າ...ຫອສອງມື່ອຍາງໜຶ່ງທີ່ຫອ
ອື່ນໄມ້ມີນັ້ນກີດ້ອ້າວິຫຼາກີຕິນສ ແລະໄ້ຫອບ້ານີ້ກີດ້ອ້າວິຫຼາກີຕິນສທຸກ້ານດ້ວຍຄວັບ (ດິງ
ກະຮັນນັ້ນພວກແມ່ງກີຍັງແຍກກົນໃຫ້ຕົ້ອງອອກກຳລັງກາຍອະ)

"ກູຈະເລັ່ນຫຼັດສອນມື່ງໜຶ່ງເດືອນ"

ສິນເສີຍງອງພມ ເສີຍງເອົ້າອາກີດັ່ງຮະນມໄປໝາດ ປັກຕິແລ້ວຫອງຫຼັດສອນ
ຫອສອງໄມ້ໃໝ່ເຕັກຫອອື່ນເຫົ້າໄປໄປ້ຫອກຄວັບ

"ໜີ ໄດ້" ສົງຄວາມຮັບຄຳ "ຖ້າມີ່ຫນະ ບຸນວາໃໝ່ເລັ່ນຄົນເທີຍວທັງໜ້ອງເລີຍ"

ພມຖຸກໄຈໃໝ່ເຂົ້າສົນອື້ນ ຕົ້ມເດີນມາແຫກຄົນທີ່ເບັນມຸງພຣັອມາ ກັບບອກໃໝ່
ເຕັກຮ້ານພື້ນອ່ອເຄາຫຼີຍົກເປົຍຮ້າວາງໄວ້ຫລາຍໆ ແຍ້ອກ ພມນັບດູຄວ່າງໆ ນ່າຈະ
ເປັນຈຳນວນເກືອບສົບ

ເໜີຍ ເຍະເກີນໄປປະລາວ

ສົງຄວາມຍື້ມຸນປາກ ດູໃມ່ຢູ່ຮະກັບຈຳນວນມາຫາສາລະອອງເຫັນອົກເປົຍຮ້າ
ພມຈຶ່ງຈຳເປັນຕົ້ອງທຳນາໄມ້ເກຮັງກລັວ ມີລູກຫອບອົງພມຫລາຍຄົນຈຳອົງມອງມາ ພມ
ໄມ້ອ່າຍາກທຳໃໝ່ພວກມັນຜິດຫວັງ

"เข้าล่ะนะ" ไอ้เชี่ยต้มหนบิปโตรคัพทึ่นมาพร้อมอัพลงโซเชียลตลอดเวลา
สัด เม่งคัดคลิปด้วย "นี่คือสังคಹามระหว่างหอที่เดิงดังของมอ B นะครับ
ฝั่งซ้ายคือประชานหอสามชื่อว่าอ้าย ฝั่งขวาคือประชานหอสองชื่อสังคഹาม
ศึกนี้มีเดิมพันสูงมาก ใครแพ้เม่งควรอาเป็นภาคลุหมาหลังแข่งเสร็จนะ"

ไอ้เชี่ย มึงจะเริ่มได้หรือยัง

"ถ้าพร้อมแล้วก็จูบเลย"

"อ้าย ให้หาย"

"..."

"เชี่ย อ้าย"

คนที่เข้ามาซ่าวยพยุงผนัง ก็คือมีน กีบ กีบ ผู้ชายสูงหัวร้อนที่ว่านา่นาย
นิบหาย ตอนนี้สภาพของผู้ชายสามารถเดินออกห้องเพิ่มได้อีกต่อไป ขณะ
ที่สังคಹามนั้นมันยังสามารถเดินได้ต่อเมื่อนเหยือกเบียร์หลายๆ เหยือกที่ผ่าน
มาเป็นเพียงแค่น้ำเปล่า

มีความจริงอีกเรื่องหนึ่ง เป็นภัยพากหอสองที่ท่านคุณรู้ใจได้รับ พากนี้
แห่งคอกเรืองสีด้านใน พาลัดเด่นนั้นแหลกที่ไปตอบรับการท้าทายของไส้สังเกี้ย

"ขอบคุณมีน มึงเข้าไปในร้านเดอะ เดี่ยวนุดู่ไอ้อ้ายเอง" รัช อยู่

"มันดูเยี่ยมมากเลยวะ"

"ก็ต้องบัญญิดิวะ แಡกเข้าไปเยือนนาเด็นนั้น นานๆ ที่มันແດกตัวยังกีบเลย
มาจ่าย" ไอ้รัชเขยับตัวเหมือนความหากัญแจรถ "กัญแจรถไปไหนนะ"

"มึงลีมได้ในร้านหรือเปล่า"

"รักษ์เลย นำจะขออยู่บ้านตี๊" รัช จับตัวผู้ชายให้ทรงตัวตี๊ "ฝากเชี่ยอ้ายก่อน
เดี๋ยวมา"

รัชเดินไปแล้ว ผู้ชายที่ด้านในใหญ่กว่ามีนกำลังจะทำให้มีนล้มทั้งปืน โชคดีที่มี
มือปริศนามารับตัวผู้ชายไว้ซ้ายมีนอีกแรง คนคนนั้นเม่งตัวใหญ่เเต่มีรังมี
เสียงทุ่มเป็นเอกสารกันด้วย

คนที่ผ่านเพิ่งจะพ่ายแพ้ให้กับมีน ไส้สังคಹาม

"มีไปดีกว่า ถ้าอยามันรู้ว่ามีมาช่วยทั้งๆ ที่มันเพิ่งจะแพ้มีมา มันไม่กรุณา"

จริงๆ ผมก็รู้อุญนั้นแหละ แต่ผมไม่มีสติพอที่จะเดียงหรือพยายามอะไรไว้ใน
ทั้งสิ้น ตอนนี้ที่ผมต้องการมากที่สุดก็คือตียางในห้อง 101 ของผม

"มันไม่รู้หรอก" เศียรสองคราบแม่งกวนตีนด้วยการวิ่งเข้ามายอดิรอมปีปากผอมเล่น
"เห็นมั้ย ถ้ามันรู้ตัวป่านี้มันคงด่าไปแล้ว"

พ่ายเบียดเบียดเบียด เศียรซ้ำๆไปจากตรงนี้เร็วๆ ที่

"ต้องเคามันไปส่องรถสีด้วยๆไป"

"ร้าย" มีนตอบ "ธารลีมภูมิแจ่มกำลังไปหยิบมา"

"พวกหอสามอ่อน"

"ว่าไงนะ" มีนกรุณแทนผอมไปแล้ว

"ถ้าๆ ล้อเล่นน่า"

"รู้ว่าอยามันไม่กรุณทำไม่ไม่อัมดีๆ ทำให้มต้องแก่ลงมันตัวยะ"

"กุ้งสาวพัดวิธีแล้วเหรอ เหี้ยร้ายไม่ยอมหายไปกรุณเอง แมงเด็กน้อยสัด"

ผอมสถาบันไว้ ณ ตรงนี้เลยว่าถ้าสติผอมกลับคืนมาเดี๋มร้อยเมตรให้ ผอมจะ^{จะ}
ไปเป้าเรื่องอ้วส์สองคราบอย่างแน่นอน

"มีน" เสียงของสองคราบเปลี่ยนไปหลังจากที่พูดประโยคันน้ำลายในเวลา
ไม่ถึงนาที

"อ่าอะไร"

"กูดใจที่เมืองลับปามานะ"

ทำไม่เสียงมันอ่อนโยนแปลกๆ ละ ผอมไม่เคยได้ยินเสียงของสองคราบเป็น
แบบนี้มาก่อน

"มีนอย่าไปเห็นนานๆ อีกได้ปะ"

"..."

"กูดใจมีงัวะ"

หา ยังไงนะ ผอมยกไปหน้าหอนอยหนึ่งพร้อมกับเปิดตามองดูคนที่หัวปีก
ผอมสองคน คนขวาคืออ้วส์สองคราบ ผอมกำลังมองดูคนที่หัวปีก ที่หัวปีก
ผอมสองคน คนขวาคืออ้วส์สองคราบ ผอมกำลังมองดูคนที่หัวปีก ที่หัวปีก

บรรยายกาศแม่งสีชมพูแปลกๆ อะ มีนดูข่ายเงิน ขณะที่สองคราบนั้นมี

สายตาที่หวานหยดจนผมรู้สึกเปล่งก่า

ไม่เคยเห็นมันทำสายตาแบบนี้ขึ้น从来มาก่อน

"ตีจันท์ที่มีคิดถึงกูอ่า" มีนอยิม

"มึง...คือว่า..." สงเคราะห์ไม่เข้มแข็งที่ไม่ได้จับแขนผมหากว่าเกราๆ ไปหน้า
ดูเป็นอย่างเห็นได้ชัด

"รุ่งไง"

"ตอนนี้มีเมืองมีใครหรือยัง"

แบบนี้เปลว่าสังเคราะห์อบมีน้ำมัน ผมวิเคราะห์ถูกใจเมียครับ

"ยังไม่มี" มีนตอบยิ่มๆ คำตอบของมันทำเอกสารามยิ้มออกบ้าง

ผมเป็นคนมาที่รู้สึกอึดอัดกับบทสนทนาของสองคนนี้ แน่นอนว่ามัน
ไม่เกี่ยวกับผมอย่างสิ้นเชิง สังเคราะห์อบมีนหรือมีนจะตอบสังเคราะห์แล้ว
สองคนนี้มันจะคบกันก็เรื่องของพากมัน เพียงแต่ว่าผมมีอะไรบางอย่างที่
ขัดอยู่ในหัวใจ ตอนที่มีนบอกสังเคราะห์ว่ามันไม่มีใคร ทำไม่ภาพตอนที่มีเด็ก
หอบสองເຂອ柏ເຫາໄປໃນห้องมันถึงล้อຍເຫັນມາອຸ່ນໃນຫຼວງຂອງພມໄດ້

งไปหมดแล้วกู...

ห้อง 101

ผมสะดึงตื่นขึ้นมาตอนกลางคืน มีคือขอของผมมีไฟส่องสว่าง คนที่ทำให้
มีคือมีการแจ้งเตือนมาในบันดาลนี้คือพากลูกห้อมันเป็นข้อความจากกรุ๊ปไลน์
ของห้องสามที่เดิมไม่เคยปิดแจ้งเตือนกันอีกต่อไปนี้เลย ถึงแม้ว่าบางที่พาก
มันจะคุยกันในเรื่องอะไรมากก็ตาม เช่น วันนี้օอาที่สุดอนสืออะไร การ
ล้อเลียนไอ้หน้ายิ่งเรื่องที่หึงเม่งทุกเรื่อง หรือไม่คุยกันเรื่องตารางผู้หญิงที่กำลัง^{มาแรงและเซ็กซี่}

ใต้การแจ้งเตือนของกรุ๊ปไลน์ห้องสาม มีข้อความจากไอล์ฟรวมซึ่งส่งมา
นานมากแล้ว

ลงเหี้ย หอบสอง : พิมพ์มาว่าจะไม่ออนไลน์แล้ว

สงเหี้ย หอส่อง : เร็วๆ ถูจะแคปเก็บ

เป็นประชานของหอโปรดแต่ทำไม่การกระทำหลายอย่างซ่างแบบเบื้องกิน
จะทัน ผมรีบพิมพ์ตอบกลับไปอย่างกระแทกกระทิ้น

AI : พวย

แปลกดเต็จจริงที่มันอ่านแล้วตอบอย่างรวดเร็ว ทั้งๆ ที่ตอนนี้เป็นเวลาดีก
มากแล้ว

สงเหี้ย หอส่อง : อย่าให้ถูโมโน

ยังไงคนแพ้ก็คือคนแพ้สินะ ผมพิมพ์ตอบไปอย่างเต็งๆ ไม่ได้สมควรใจที่
จะพิมพ์เลยสักนิด

AI : ถูจะไม่เมื่อนมึงอีกแล้ว

สงเหี้ย หอส่อง : ย่าาา ดีมาก

สงเหี้ย หอส่อง : แนบถูเข้าความ 'ถูจะไม่เมื่อนมึงอีกแล้ว'

กวนตืนสีดา มันแคบหน้าจอดีป้าาา ไม่พอกซังตัดภาพให้เหลือแค่ข้อความ
ของผมอีก ผมเห็นดุหนีดามากจนอากะจะพิมพ์ดำเนินกลับไปอีกสักยก แต่ส่งคาม
พิมพ์ตอบกลับมาในสิ่งที่ทำให้ผมชะงัก

สงเหี้ย หอส่อง : เด็กหอมึงไปต่อร้านอื่นอ่ะ

สงเหี้ย หอส่อง : ถูกเพิงเห็นมันกลับเข้ามาเมื่อสิบห้านาทีที่แล้ว

ผมอยู่ด้วยทำทำจะเบิดประตูไปตรวจดูว่าใครคือคนที่เข้าหอพักหลังเวลา

ເຖິງເຄື່ອນ ແມ່ນຂອບພັກຫາຍຂອງເຮົາຈະມີກູງຢືດຫຸ່ນແບບສູດາ ແຕ່ສໍາຫວັບຫອສາມ
ຂອງຜົມຍັງໄຟກີຕ້ອງມີເຄອຣົວກັນປັບແຫລະຄວັບ ໄມຈັນແລະທະແນນອນ

ສົງເຫັນ ຂອສອງ : ຖຸດຳແລະກີໃຫວຄົນແລ້ວລະ ໄມຕ້ອງໄປທ່າເຫັນໄວພວກນັ້ນ
ຫວອກ

ຜົມກັບນີ້ນໍ້າລາຍ ໄມຕີດວ່າສົງຄຽມມັນຈະຢ່າງລົງໂທເຊີລຸກຂອ້ເໜີຜົມ

AI : ມີໆອ່າງຸດູດກອ້າໃຫ້ກູງເຫວວະ

ສົງເຫັນ ຂອສອງ : ເອົດີ ປະຈານຫອມເມະຫະດີ້ຍັງໝາດນີ້ນ

ສົງເຫັນ ຂອສອງ : ຄໍາໄມ້ໃຫ້ກູງ ໄກຈະດູດູດກອ້າໃຫ້ມີ້ງ

ເມື່ອເຂົ້າມັນຈຳນັ້ນໄໝໄໝ ຕາກເຍື່ນມັນອ່າງຸດູຈຸນລູກຫອຄນສຸດທ້າຍກັບ
ເບົາມາ ໃຫ້ຕາຍສີ ເພື່ອຈຳນັ້ນໄໝໄໝ ດີ້ຍັງໝາດນີ້ນ ດີ້ຍັງໝາດນີ້ນ
ອຍ່າງວັນຍ່າງຈີ່ ແຕ່ຜົມສົມຜົມສົກເປົ້າປະຈານຫອສອງຂອງມັນມາກຄວັບ
ສົງຄຽມມັນໄໝໄໝ ເຕັມກັບຄົວປ່າງທີ່ຄົນເຈື້ອດີເລີຍ

ມັນເປັນຄົນດີ...

AI : ຂອບໃຈ

AI : ນອນໄດ້ແລ້ວໄອື້ສັດ

ສົງເຫັນ ຂອສອງ : ມີ້ອຍາກມາໃຫ້ພົດເນັສຫອງເນື່ອໄຫວ່າບົກລະກັນ

AI : ຖຸດຳໃຫ້!

ສົງເຫັນ ຂອສອງ : ມີ້ກູງອູ່ ໄມມີໄກລ້ອມນີ້ວ່າແພີແຕ່ທຳຕົ້ວໄມ່ສົມກັບແພີ
ຫວອກນໍາ

AI : ມັນເປັນເຈື້ອງຂອງຄັກຄິດຄີ

ສົງເຫັນ ຂອສອງ : ຈໍາ ນອນແລ້ວນະ ຈ່ວງສັດາ

AI : ເອົດ ຂອບໃຈອື່ອກອບນະ

ผู้วางแผนให้ตั้งเป้าหมายที่ชัดเจนและมีวันกำหนดส่งมอบ เมื่อวันนี้จะรู้ว่าสิ่งที่ต้องการมีอะไรบ้าง ไม่ใช่แค่ความต้องการของมนุษย์ที่ต้องการได้ก็แล้ว แต่ต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจน เช่น ต้องการเงินเดือนรายเดือนเท่าไร ต้องการซื้อบ้านในราคาเท่าไร เป็นต้น

ให้ตั้งเป้าหมาย

1. ลงความแม่นยำของน้ำใจให้ห้องนอน (ไม่ใช่ทำไปเพื่อขอร้องและเพื่อใครตัวเอง เป็นประยุกต์ของห้องนอน)
2. มีนักลับมาแล้ว
3. ลงความดูถูกห้องที่กลับคืนให้ด้วย
4. ลงความบอกรักให้เข้าใจและน้อมถอดใจ (แม้จะไปใช้ไม่ได้ก็ตาม)
5. ลงความมั่นคงให้อารมณ์ห้องน้ำ เป็น

ให้ติดตามและทำให้มีแต่เรื่องดีๆ ลงความที่เป็นเรื่องดีๆ ของผู้คนในวันนี้ว่า...
ผู้คนต้องมีความสุขในวันนี้

6. ลงความแม่นยำตั้งใจจังหวัดเจริญฯ ว่า

ห้องสองคิวบ้านปราการที่ร่วบรวม 'บุรุษผู้มีพลัง' มาไว้ด้วยกัน ส่วนหนึ่งสามารถศึกษาอยู่สูงชั้นนี้ 'ชายหนุ่มรุ่ปงาม' หลับให้หลอยั่มเมื่อ

ระหว่างประชานาดห้องผู้น่ากรองขนาดอย่าง 'สังคม' กับประชานาดสาม (หอที่หน้าต่างตึกที่สุดในโลก) อย่างพูนในสัญญาเด็กหอคนอ่อนคงเห็นแต่ความไม่ลงรอยระหว่างเรา เพราะเหตุการณ์บาดหมางของย่าง ทำให้หมกเม็ดต้องสร้างภาพคุกคามบ้านหน้า แต่จริงๆ แล้วเรามีได้เกลียดกันขนาดนั้นหรือครับ ในใช้อธิบายได้ในนักบิน น้ำเปลกอยู่เหมือนกิชชวงหลังนาโนสังคมนักจะเข้ามาอวดการแสดงด้วย แต่เมื่อพนันออกมายังแอบใจสันไปกับความโหดแต่ตอบอุ่นของมนต์ด้วย

ขณะที่กำลังคิดยกหัวใจตัวเอง ผู้มากับเพียงว่า... กบกับผู้มาเจ็บใจให้กำลังแอบชูบิครอคืนเมื่อย ให้รคนนั้นก็คือ 'เมี' ลูกหลวงองผู้เป็นดาวราศีประจำมหาลัยนั่นเอง ตั้งพจนะหน้าตากว่าくなอ่นหน่ออย่า แต่ด้วยกิจนักบินที่เป็นตารางเรียนแห่ง... แน่นอนอยู่แล้วว่าคนที่ต้องหาก็คือ 'วาย' คนนี้ใจครึ่งคุณ

18+ เอกสารสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2088-3

9 786160 620883
ราคา 399 บาท